

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
3.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3 | Col·lectius en lluita

Sants, Hostafrancs i la Bordeta acullen

Es constitueix una plataforma d'entitats d'aquests barris per exigir una acollida decent als MENA i treballar per la seva integració al nostre teixit social.

Pàg. 5 | Actualitat

Els pisos nínxol desafien entitats, veïns i administració

L'empresa Haibu 4.0 continua disposada a tot per tirar endavant el seu negoci d'habitatge ultra precari.

Pàg. 12 | Entrevista

La Dinamo Fundació

FENT FRONT A L'AMENANÇA DEL FELXISME

Pàg. 6 /
El nou nacional-populisme: actor principal de la política a Europa

Pàg. 7 /
Bel·ligerència i incitació a l'odi per la "unitat d'Espanya"

Pàg. 7 /
Mentre arriba el clarobscur

Il·lustració | Enric Adell
(enricadell.info)

EDITORIAL ★

Cap agressió sense resposta

Durant els primers tres trimestres de 2018, les denúncies fetes a la ciutat de Barcelona han augmentat un 30% respecte al 2017 i, en menys d'una setmana, ens hem fet ressò de tres agressions sexuals, totes elles al barri del Poble Sec. Tot i que la versió esperançadora diu que aquestes dades no impliquen un augment del nombre d'agressions, sinó un augment de la consciència social que provoca que es denunciï més, les xifres d'agressions són esgarrifadores. Agressions que, encara avui, certs mitjans de comunicació qualifiquen de "presumptes" donant pes a factors com l'hora de l'agressió, la il·luminació del carrer o inclús la provocació (o no provocació) per part de la víctima.

Donat que aquest 25 de novembre té lloc el dia internacional per l'eliminació de la violència de gènere, des de La Burxa creiem essencial continuar preguntant-nos quins són els motius pels quals segueixen succeint aquestes agressions, què és el que passa pel cap de l'agressor i com hem de canviar el sistema i la mateixa societat per tal d'eliminar radicalment aquestes actituds. Des de La Burxa diem: cap agressió sense resposta. I, sobretot, educació de base per a abolir tota mena de comportaments masclistes.

Notícies com la que diu que a Barcelona és més difícil aconseguir una ordre de protecció -després d'una denúncia per agressió masclista- que en altres punts del país, no només ens sorprenen, ens dolen. Ens fastigueja adonar-nos que la subjectivitat patriarcal amb què es jutgen aquestes situacions en rebaixa la gravetat i acaba per dictar sentències més laxes que no només desproveeixen a la víctima, sinó que protegeixen al propi agressor.

Certes veus demanen nous instruments per a mesurar el risc o la gravetat de les agressions i poder, a partir d'aquí, dictar sentència. Nosaltres demanem tolerància zero. Encara queda molt per fer, i cal que ho fem totes juntes. L'agressió física, sexual o psicològica ha de ser vetada i, entre totes, hem d'aconseguir posar en rellevància que tota situació d'abús mereix una denúncia: legal i pública.

Aquest mes de novembre s'han organitzat diversos actes per a fomentar la consciència social sobre la violència de gènere i per a denunciar les formes de violència masclista, visible i invisible, que patim les dones. Ho repetirem les vegades que calgui: cap agressió sense resposta.

LES PARETS PARLEN *envia'ns la teva foto a laburxa@gmail.com*

MICRO OBERT *envia'ns el teu escrit a laburxa@gmail.com*

Les dues cares de les preses polítiques

Marc Fuster Codina

Aquest mes d'octubre els Jordis han complert un any a presó i aviat la resta de polítiques preses i exiliades també compliran un any lluny dels seus entorns. Detingudes per portar la contrària a l'estat espanyol i per defensar els interessos de la gent de carrer. Una situació del tot injusta.

També farà dos anys de la presumpta batussa de les joves d'Altsasu, que els ha costat 12, 50 i 62 anys de presó. I aviat farà 12 anys del polèmic cas 4F, on les armes repressives de l'Estat acabaren amb la vida d'una persona i diverses tortures i condemnes a presó. De la mateixa manera, en Jorge, acusat de desobediència a l'autoritat per parar un

desnonament fa dos anys. No parlem doncs de la repressió del 15M; de les encausades per l'Aturem el parlament, que intentaven parar l'aprovació d'uns pressupostos que retallaven -encara més- els drets socials; de l'Adri i la Tamara, del cas 27 i més o dels centenars i centenars d'altres casos, identificacions, detencions i sentències arbitràries que l'Estat ha llançat contra moltes activistes. Activistes que lluiten pels drets que l'Estat no ha garantit mai i que, cada cop, de la mà del capital, cobreix menys.

Mentrestant, la majoria de les polítiques estaven assegurades a la seva butaca d'indiferència, lluitant pel nacionalisme imposat per l'estat català, sense moure un dit per la gent del carrer. Fins i tot, CiU (de la mà de l'actual empresonat, Jordi

Turull) s'ha presentat com a acusació particular en algun d'aquests casos i ERC n'ha condemnat uns quants.

Se'ls ha girat la truita. Espanya les reprimeix per ficar-se del costat del poble, igual que elles havien fet tants i tants cops. Han rebut acusacions i judicis polítics, sentències injustes i desmesurades, presons preventives, detencions a casa seva, separació de les seves famílies i companyes, pors, inseguretats, judicis que no arriben mai... I ara que han provat de la seva pròpia medicina, què ha canviat? Res de res. No cal anar gaire lluny, hi ha desnonaments cada setmana al barri i desallotjaments d'edificis de bancs, empreses i especuladors okupats que permeten l'accés a l'habitatge a persones com tu, lectora, i com jo que no

podem permetre'ns els desorbitats preus de l'habitatge -que també han permès a través de la gentrificació i el turisme; mentre aquestes lluites són criminalitzades pels mitjans de comunicació de masses, d'entre els quals es troba TV3 "la nostra, la del poble". Tanmateix hi ha casos repressius a cada carrer del districte.

I podem canviar-ho tu i jo? Sí, és clar! Sortim al carrer, escoltem el nostre entorn i qüestionem-nos tot el que hem donat per suposat fins ara. Llitem per la llibertat de totes, de les polítiques preses, preses polítiques i de totes les veïnes! Fem xarxa, creem espais alliberats, trenquem les opressions, defensem els nostres drets i il·lusions! La vida és nostra, empoderem-nos.

Centre de Documentació dels Moviments Socials Mercè Grenzner

CeDoc

El vespre del passat 5 d'octubre ens vam donar cita a Can Batlló, per a una emotiva trobada, on vam rebatejar el nom del Centre de Documentació pel de Centre de Documentació dels Moviments Socials Mercè Grenzner. El col·lectiu hem seguit fent créixer la llavor que va plantar la Mercè, una gran lluitadora del barri i impulsora de l'arxiu.

Les temàtiques de consulta que hi trobareu al mateix són extenses: des de l'antimilitarisme o el sindicalisme, passant per l'okupació, les lluites veïnals, els moviments globals d'economia crítica –banca ètica, antiglobalització, cooperativisme,... la lluita contra les presons, antifeixisme, feminisme, mitjans de comunicació alternatius, antiprohibicionisme.

La col·lecció la completa una biblioteca d'uns 600 llibres sobre moviments socials, unes 9.000 publicacions periòdiques de tota mena de temàtiques, una col·lecció extensa i totalment catalogada de 500 fanzines dels primers anys de l'anomenada Transició. I un arxiu de grafisme de les lluites i moviments socials que compta amb més de 3.000 cartells digitalitzats.

De la justícia burgesa només esperem que contradigui per un cop la funció per a la qual ha estat dissenyada: que els rics no entrin a la presó i que els pobres no hi surtin.

El Centre de Documentació dels Moviments Socials de la Ciutat Invisible-CeDoc ha complert el 2018 la majoria d'edat. I els hem complert amb l'actitud de sempre: mirant cap al passat per afrontar el futur.

El passat...

La llavor del projecte la van plantar el 1998 a la Morada, la primera casa okupada de dones del barri. Allà van rebre una donació de l'arxiu de la revista Revuelta, i va sorgir la idea de crear un espai on es poguessin guardar tots aquells papers que ens donaven pel carrer, a les manifestacions, o a les cases okupades. I en definitiva, qualsevol de les formes d'expressió social que han trobat tradicionalment els moviments socials de base. I que han servit, durant dècades, per establir contactes entre persones dels barris i teixir xarxes de complicitats entre les diverses lluites.

Cal dir una cosa: es tracta d'un fons que, com ens comentava el Toni, un altre dels fundadors del centre, s'ha constituït a base d'"informacions que moren". Informació que es creen en un context molt concret –un desallotjament, un cas repressiu, la convocatòria d'una manifestació o unes jornades o tallers...-, que es publica de forma molt immediata, amb un caràcter molt consumible, i que, per la seva procedència del teixit social de la ciutat, allunyat de les esferes polítiques, difícilment serà recopilada i custodiada pels serveis d'arxiu dels ajuntaments.

La llavor va germinar l'any 2000 quan, un grup de persones amb diverses sensibilitats dins dels moviments socials del barri, van crear l'Associació Cultural Arran, on avui es troba el restaurant Terra d'escudella. Allà van materialitzar un Centre de Documentació de Moviments Socials i un petit espai de llibreria-distribuidora, que compartien l'espai amb la cafeteria/restaurant.

Poc temps després, diverses persones confiaven els seus arxius personals sobre la COPEL (Coordinadora de Presos en Lucha), que va ser molt activa a finals dels anys 70; aquest fons és a dia d'avui

un del més consultats al CeDoc pels usuaris.

Anys després que l'arxiu tragués la primera fulla, els col·lectius de l'Associació Cultural Arran van seguir diversos camins, i el CeDoc es va convertir en l'Associació Cultural la Ciutat Invisible, un projecte sota el paraigua de la cooperativa la Ciutat Invisible. Allà, l'arxiu va passar diversos anys al magatzem de la llibreria.

Arran de la mort prematura de la Mercè Grenzner, una de les fundadores i alma mater del Centre de Documentació dels Moviments Socials, l'activitat va quedar provisionalment paralitzada. Uns anys més tard, el grup es va anar regenerant i vam donar continuïtat a la conservació de la documentació generada per i sobre els moviments socials de Barcelona representant la feina d'arxiu i traslladant-nos al local adjacent tot d'una compartint espai amb la Directa i altres col·lectius.

Temps després de participar de la recuperació del Bloc11 de Can Batlló, vam establir-nos al recinte a la nau 87 a un espai que resulta còmode per a la consulta i ofereix suficient potencial d'emmagatzemament per al creixement natural de l'arxiu.

I tornant al principi de tot plegat:

Ara ens toca parlar del futur...

Som un col·lectiu on ens agrada molt fer volar coloms. Però tenim clares 3 coses:

1. No seriem aquí sense l'impuls inicial que va donar Mercè Grenzner al Centre de Documentació.

A ella li devem en bona part l'existència i l'esperit de continuïtat del projecte. A més, com a col·lectiu feminista, creiem que és important reivindicar el nom d'una dona que va prendre com a

pròpia la lluita per a la conservació de la memòria històrica. I d'aquesta forma, situar-la en el lloc que es mereix dins la història de les lluites del nostre barri.

2. Tenim molts reptes al davant.

Els moviments socials ja no es comuniquen exclusivament a través de la impressió/publicació d'octavetes, tríptics, fanzines i la difusió d'aquest material gràfic a cases okupes i manifestacions. Ara també ho fan a través de blogs, portals a internet i sobretot xarxes socials. I hem de ser capaces d'adaptar-nos a aquesta nova realitat de difusió dels moviments i lluites socials. Un dels principals objectius a curt termini és crear una base de dades que ens permeti difondre en línia bona part dels recursos que es troben digitalitzats i que actualment s'emmagatzemen en discs durs externs.

3. Aquesta planta no para de créixer i calen mans per regar-la.

Tot i l'esforç sostingut de les diverses persones que formem i/o hem format part del col·lectiu, es tracta d'un treball de formiga, i no som prou persones per complir del tot la missió que ens hem proposat: recollir la memòria històrica dels moviments socials de base de la ciutat de Barcelona i difondre-la per mitjà de projectes editorials, elaboració de dossiers temàtics, exposicions i xerrades sobre temes d'actualitat. I, per descomptat, promocionant i afavorint la recerca en temàtiques relacionades amb els moviments socials.

Amb aquestes paraules, volem celebrar els 18 anys del Centre de Documentació dels Moviments Socials. I volem aprofitar l'avinentsa per donar-li la benvinguda al, d'ara endavant, Centre de Documentació Mercè Grenzner. Salut!

Sants, Hostafrancs i la Bordeta acullen

Sants, Hostafrancs i la Bordeta acull

Persones pertanyents a prop de vint entitats dels nostres barris hem decidit constituir la plataforma Sants, Hostafrancs i la Bordeta acull.

El motiu immediat ha estat la constatació de les mancances en l'acollida dels menors estrangers sense referents familiars, tant a Barcelona en general, com als nostres barris en particular, de les quals se n'han fet ressò els mitjans, les xarxes socials i el Síndic de Greuges.

Creiem que hi hagut una combinació de falta de previsió de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA), una manca de coordinació amb el Districte, i una falta total d'informació i de consulta a les entitats dels nostres barris.

En una ciutat i un país que acullen

cada any milions de turistes, no pot ser que les seves administracions quedin saturades per l'arribada de poc més de dos mil menors. Això és una mostra de la falta de recursos que pateixen els serveis socials i el biaix de prioritats que hi ha a l'administració.

Nosaltres aspirem a una societat on les persones són la prioritat. Volem jugar un paper actiu per donar una acollida digna a les persones refugiades i migrades i, en particular, als menors estrangers sense referents familiars. Les entitats som el teixit social del barri. No comptar amb nosaltres és renunciar a la riquesa de la tasca social que podem oferir.

Per això des d'aquesta nova plataforma es fan les següents propostes d'actuació:

1) **Exigir a les administracions que:**
- tinguin preparats els recursos materials i els professionals necessaris

per acollir dignament els menors.

- estableixin canals permanents amb les entitats dels nostres barris per informar-les, consultar-les i establir les col·laboracions necessàries.

2) **Elaborar un banc de dades sobre:**

- els locals i edificis dels nostres barris que es poden utilitzar per a l'acollida.

- els recursos que podem oferir les entitats: classes de llengua catalana i castellana, activitats esportives, lúdiques, culturals, arts, acompanyament i suport (mentoria), etc.

3) **Crear i informar sobre la disposició d'acollida als nostres barris mitjançant:**

- xerrades, contacte amb els mitjans de comunicació, presència a les xarxes socials, etc.

- el compromís de no donar suport a cap manifestació o activitat contrària a l'acollida.

4) **Autoconvocar-nos** de manera ràpida

per donar una resposta consensuada a qualsevol necessitat que es plantegi per tal d'assegurar una acollida digna als menors estrangers sense referents familiars i, més en general, al conjunt de les persones refugiades i migrades.

De manera immediata ens plantejem:

- aconseguir l'adhesió del nombre més gran possible d'entitats a la plataforma Sants, Hostafrancs i la Bordeta acullen.

- demanar una reunió amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) i amb el Districte de Sants-Montjuïc per tal d'informar-los sobre el nostre interès i preocupació per l'acollida dels menors i exigir la mobilització dels recursos necessaris per a una acollida digna comptant amb que les entitats del territori siguem part en l'acollida.

CASAL INDEPENDENTISTA de Sants
Jaume Compte

Carrer Muntadas, 24,
08014 Sants, Barcelona, Països Catalans
www.cis-jaumecompte.cat
o visita'ns al Facebook i al Twitter

KOITTON CLUB
ROSSEND ARÚS

BAR MUSICAL COOPERATIU

CUINA DE BARRI
Terra d'escudella

ESMORZARS
MENÚ AL MIGDIA
CARTA DE NIP
OPCIÓ VEGETARIANA
BEGUDES DE LA TERRA
CERVESES ARTESANES
CULTURA POPULAR

C/PREMIA 20, BAIXOS. 08014
SANTS. PAÏSOS CATALANS
93 422 16 13 WWW.TDK.CAT

pintxos
liverres
vermut
truita
barri
cooperativisme

KOP DE MÀ
C/Riego, 4. Sants

la Ciutat Invisible
Cooperativa Autogestionària

COMUNICACIÓ GRÀFICA
Et sents invisible? Nosaltres t'ajudem...

LLIBRERIA CRÍTICA
Més que una llibreria al cor del barri...

RECERCA & INTERVENCIÓ
La memòria de l'ahir, les propostes pel demà...

www.lacitatinvisible.coop
C/ RIEGO 35 BAIXOS 08014 (BCN) 93 298 99 47

Sants Viu

Jo també tallo, dissabte a la Plaça Bonet i Muixí

El passat 8 de març, el barri, la ciutat i els Països Catalans van viure una històrica jornada de vaga. Una vaga que, més enllà de les xifres macros i del seu impacte en l'economia (més de 6 milions de participants), va tenir un impacte social i polític de primera magnitud. Era el primer cop que quallava a casa nostra la idea de la vaga de totes -assajada amb menys sort altres anys-, la vaga feminista. Una mobilització que posava en relleu les violències que les dones pateixen en el dia a dia, les violències invisibles, les visibles i tolerades, si no incentivades per un model socio-econòmic i cultural, el patriarcat, que travessa la societat en tots els seus escafalons i que té les seves expressions més palpables en les classes més baixes de la nostra societat.

El passat 8 de març, milers de dones sortien als carrers. A primera hora, els talls de carrers i carreteres van ser la tònica dominant. Aturar la producció passa en tota vaga general per aturar les comunicacions, els eixos de comunicació.

Ara, mesos després d'aquella mobilització massiva, el departament d'interior ha començat a enviar sancions a les dones identificades en els talls de carrers matinals, alguna d'elles al barri. Identificacions fetes d'acord amb fitxers policials, ja que el mateix dia cap persona va ser requerida a identificar-se. I és per això que l'espai feminista s'ha organitzat per fer front a la repressió. El passat dissabte 20 van preparar un vermut a la plaça Bonet i Muixí amb la triple finalitat de donar a conèixer els casos repressius, recollir diners per finançar la campanya i fer costat a les companyes represaliades, no deixar-les soles. La convocatòria a les 12 h i amenaçada per la pluja va ser un èxit, amb un centenar de dones participants. La campanya #8MJoTambéTallo es va poder presentar en una jornada festiva amb un photocall reivindicatiu i amenitzada per la DJ Xuli. Des de l'Espai Feminista asseguren que no pagaran per exercir el dret de manifestació, i així ho van plasmar en un petit manifest.

Assassinats masclistes als Països Catalans durant el mes d'octubre

Ens
volem
vives!

6 octubre 2018 Sant Joan Les Fonts
(Garrotxa)

L'escola popular de la Bordeta ja camina

El passat dissabte 20 d'octubre, tal com estava anunciat a les cartelleres del barri, es va celebrar la inauguració de l'Escola Popular ubicada al bloc de La Bordeta a la plaça Joan Corrades.

Tota la comunitat de l'Escola Popular es va trobar a les quatre de la tarda amb la voluntat de conèixer-se entre totes. Famílies, infants i acompanyants, es van dividir en els diferents grups que es faran durant la setmana i així van poder compartir expectatives i idees sobre què havia de ser la nova escola popular, des de la persona més gran fins a la més petita. Un cop finalitzat aquest espai, es va realitzar una activitat més oberta dirigida a tot el barri per poder ensenyar el projecte i l'espai que s'inaugurava.

L'Escola Popular ens explica que hi ha 26 inscripcions fetes d'infants d'entre 2 i 12 anys. De dimecres a divendres l'escola estarà en funcionament de 17 a 19 hores. A més, l'Escola Popular neix estretament vinculada al Grup d'Habitatge de Sants i els dilluns, mentre hi hagi assemblea d'aquest espai, l'Escola Popular oferirà servei de ludoteca.

Arran demana la dimissió del conseller Buch a les portes de la seu del PdCat del barri

El passat 3 d'octubre, el compte oficial de twitter d'Arran Sants feia pública una piulada amb el text "Hem empaperat la seu del PDeCat al barri per reclamar la dimissió del conseller Buch. Per acceptar i protegir manifestacions feixistes; per carregar brutalment contra les mobilitzades i per reprimir l'independentisme amb identificacions i detencions" en la qual s'adjuntava un vídeo.

L'organització juvenil de l'esquerra independentista posava sobre la taula la contradicció entre el President Torra d'agraïment a la gent que va sortir als carrers a combatre el feixisme i que el passat 1 d'octubre va fer possible el referèndum, amb l'actuació policial d'aquella setmana, en la que els Mossos d'esquadra, sota direcció política del conseller Buch, van actuar contra aquells que van defensar el referèndum i combatre els feixistes. Per tant, demanen al president Torra -i a les bases del partit al barri, amb aquesta acció- que cessi immediatament al conseller responsable de la violència policial, les càrregues de Via Laietana i carrers del centre, així com de les càrregues al Parlament.

Sants també fa cims

El cap de setmana del 13 d'octubre milers de persones van secundar la iniciativa Cims per la Llibertat, que tenia com a objectiu conscienciar de la injustícia que representa la situació dels presos, exiliats i represaliats polítics, així com transmetre el suport incondicional tant a ells com a les seves famílies.

Així, cada represaliat polític va triar un cim, al qual la gent s'apuntava a pujar. Un cop tancades les inscripcions, més d'onze mil persones havien de fer els 18 cims triats.

Des de Sants, un grup de veïnes s'havia organitzat per pujar fins al Berguedà i fer el cim de la Gallina Pelada, cim de 2.300 metres, proposat per l'exiliada política Anna Gabriel. Una ascensió de dificultat mitjana, que es pot fer amb menys de dues hores des de la pista on es deixaven els vehicles. La nit anterior dotzenes de cotxes, furgonetes i autocaravanes ja ocupaven els borals de la pista, on feien nit els muntanyencs que l'endemà farien cim. A partir de les 7 del matí del dia 13, la pista començava a ser un formiguer, i és que a les vuit s'obrien inscripcions on

recollir la samarreta commemorativa. La pujada, amb inici a la Font Freda, té 4 parts. Una inicial de bosc, seguida d'una obertura als prats, per tornar a entrar al bosc altre cop i cap als 2.000 metres deixar de veure arbres per endinsar-se en la boira fins a arribar al Refugi d'Ensija, a 2.150 metres; d'allà fins al cim de la Gallina Pelada, 50 metres més de desnivell que encara es triga 20 minuts a fer.

Però al cim, amb un vent incòmode i fred, la cita era a les 12 del migdia, on fer la foto col·lectiva. Abans qui ho volia feia passar el temps i el fred a les portes del Refugi, on la música, els cafès amb llet i els entrepans ajudaven a fer més entretinguda l'espera. Moltes persones no van esperar a les 12, i el formiguer de motxilles era un anar i venir del refugi al cim.

Un camí de més d'hora i mitja i prou escarpat apuntava a fer de la pujada, un suplici, però un cop la gent arribava al cim, podia comprovar que era també possible veure-hi un concert a més de 2.000 metres, fer-hi una ballada de gegant o gaudir d'una txaranga.

Els pisos nínxol tiren endavant desafiant veïns, entitats i administració.

El perill de l'ultraprecarització de l'habitatge

Clara Victòria

El tema dels pisos que anomenarem «nínxol», ja que és el concepte més proper a la realitat que trobem, agafa cada cop dimensions més surrealistes. Si no sembla prou despropòsit que algú ofereixi espais de 2,6m² per viure, l'empresa Haibu 4.0 està plantejant un conflicte amb entitats i administracions. A ningú se li escapen les finalitats lucratives i especulatives que comporta el negoci, però el més vil de tot és que Haibu 4.0 el vulgui vestir de contingut social. Òbviament, el terme pisos nínxol no és gaire atractiu, millor dir-li rusc. En aquest cas, les abelles treballadores hauran d'enriquir cada mes amb 200€ a l'abella reina per poder seguir vivint allà. Aquesta, segons els responsables de l'empresa, és la millor solució a la problemàtica de l'habitatge: convertir-lo en una idea ultraprecaritzada i amb unes condicions de vida per sota del moralment admissible.

Els responsables de l'empresa s'han passejat per diversos mitjans de comunicació per vendre el seu producte, tant a clients com a inversors. Aquí cal destacar que aquests mitjans no es plantegin el grau de complicitat que implica donar a veu a aquesta mena d'iniciatives, anomenant-los emprenedors, quan el que són és sangoneres sense escrúpols. En aquesta gira, el seu representant

Marc Olivé ha explicat que al local de la Bordeta volen amuntegar 15 persones i que ja tenen més de 7 locals entre Barcelona i L'Hospitalet, entre ells un edifici. També que hi haurà abelles de primera i segona, doncs estan dissenyant uns nínxols més grans, de 2m d'alçada per 3m de llargada. Les exigències per entrar a viure no són poques: edat entre 25 i 45, tenir contracte de feina i cobrar mínim 450 €, no fumar, no mascotes, no relacions sexuals, no antecedents penals, etc. Això sí, es renten les mans en casos de robatoris, conflictes, delictes o activitats il·legals dins els locals.

Aquesta perillosa idea d'ultraprecaritzar l'habitatge del proletariat de la ciutat ha tingut diverses respostes. Per una banda, el passat 8 d'octubre veïnes del barri van ocupar i aturar les obres del carrer Constitució 114 on estan treballant per convertir 100 m² en 15 nínxols de lloguer. A més, durant les nits hi han aparegut diverses pintades de rebuig i el material de màrqueting de la façana ha estat sabotejat. El local del costat ha trigat poc a pintar la persiana per deixar clar que no són Haibu 4.0.

També l'Ajuntament ha respost i ha aixecat diverses actes pel precintament de les obres degut a la falta de llicències. Malgrat tot, l'empresa ha seguit endavant i desafia públicament l'administració. No només això, sinó que ha volgut fer-se propi el llenguatge dels col·lectius que realment lluiten contra l'especulació i els problemes

habitacionals. Ha acusat l'Ajuntament de posar traves al seu projecte perquè els ruscos «lluiten contra el model d'especulació». En declaracions a la premsa, han arribat a dir que aturarien la comitiva judicial a les portes per evitar el precinte, cosa que ja han fet, i que si volen tancar el seu negoci hauran de desallotjar a les pobres persones que s'hagin vist obligades a viure en les seves dependències.

Aquest nou model d'ultraprecarització

de l'habitatge segueix la línia dels models d'ultraprecarització que ja estem vivint en el camp laboral. El capitalisme de plataforma, que s'està expandint cada dia més, troba maneres de mantenir un proletariat cada cop més desposseït dins de la ciutat i augmentar a la vegada les rendes de benefici. Aquesta és una batalla que no ens podem permetre perdre.

Acció de les veïnes contra el local on pretenen obrir els pisos nínxol

La Parròquia de Sant Medir segueix en desacord amb la decisió presa per l'Arquebisbat

El rector de la parròquia de Sant Medir és traslladat malgrat el desacord de la comunitat

Sònia Roncero

Quan un mossèn arriba als 75 anys, el seu deure és comunicar la possibilitat de jubilar-se a l'Arquebisbat, conjuntament amb la seva voluntat de continuar, o no, exercint la seva funció. Així ho ha anat fent Mn. Enric Subirà, rector de la parròquia de Sant Medir, des d'ara fa tres anys i després de 38 servint a la comunitat; manifestant, amb el suport de la comunitat, la seva voluntat de seguir treballant a St. Medir.

El passat mes de juliol les altes esferes de l'església van decidir acceptar la seva jubilació però deixant-lo adscrit, per prestar serveis, a les Comunitats de Cornellà i alhora que se li permet col·laborar puntualment amb La Casa Gran de La Bordeta (la parròquia).

Les veïnes i membres de la comunitat parroquial, creients i no creients, van manifestar el seu desacord mitjançant una recollida de 1.300 firmes i una carta a l'Arquebisbe, on deixen constància de la seva indignació

per la poca transparència en la presa de decisions. "No entenem que una vegada admesa la seva jubilació [...] sigui adscrit per prestar servei a tres parròquies de Cornellà". Comenten que, si l'Arquebisbat considerava que no podia seguir com a rector, se'l podria haver mantingut adscrit a St. Medir. Els membres de la parròquia qüestionen enormement la manera com s'han efectuat els canvis.

Altres mitjans de comunicació han publicat informació exagerada sobre les causes del trasllat del mossèn Enric Subirà, exaltant la radicalitat de certes homilies. Si bé és cert que la parròquia ha acollit conferències de certa controvèrsia, algunes a contracorrent de l'església jeràrquica, i que l'espiritualitat de la comunitat sempre ha estat lligada amb la realitat de la nostra societat, no hi ha evidències que la causa de la decisió de l'arquebisbe hagi estat aquesta, però la comunitat de St. Medir i gran part de la barriada ho rep com un càstig.

La comunitat, més heterogènia que altres i que engloba a persones creients, no creients,

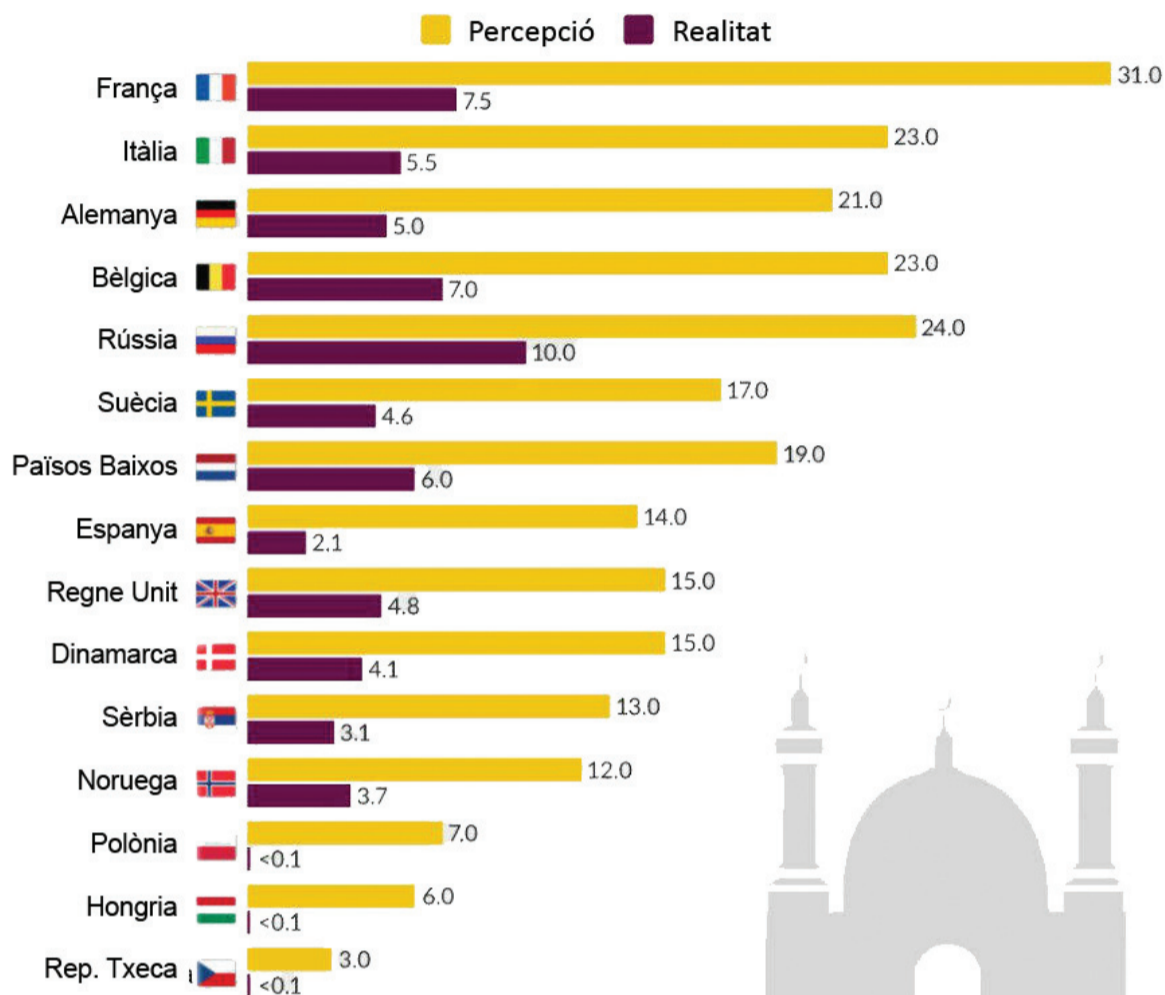
de diferent orientació política i religiosa, es troba "orfe" i demana explicacions a l'arquebisbat. El 28 de setembre, els seus representants es van reunir amb el cardenal arquebisbe, en general poc conegedor de la realitat de St. Medir. Aquest, al·legant un viatge a Roma ineludible, va deixar la situació en espera.

>> A principis del mes de novembre hi ha programat un consell pastoral de la comunitat amb l'objectiu de saber exactament la realitat actual de la parròquia, buscar alternatives i proposar un pla d'acció per a resoldre aquesta situació com més aviat millor.

El nou nacional-populisme: actor principal de la política a Europa

Percepció a Europa sobre la població musulmana

Quin percentatge de musulmans creu que hi ha al seu país (%)?

@StatistaCharts Source: Ipsos MORI

IMATGE | La islamofòbia s'ha convertit en un dels principals ariets de l'extrema dreta europea

el seu paper en els principals estat de la Unió, Alemanya, França i Itàlia. A Alemanya, per primer cop ha entrat al parlament federal un partit ultra, Alternativa per Alemanya. Segueix l'esquema de populista i un missatge d'islamofòbia i rebuig a la immigració. Després del trauma social que va comportar haver passat per règim nazi, el feixisme ha estat un tema pràcticament tabú que generava un rebuig frontal i sense esquerdes. Aquest trencament amb l'aparició d'Alternativa per Alemanya com un moviment popular ha estat tot un trauma pel país germànic. A França el Front Nacional ha aconseguit els seus millors resultats, per davant dels partits tradicionals, els socialistes i els republicans. Ha superat el seu discurs d'odi, islamofòbia i rebuig a la immigració s'ha erigit en defensor dels francesos de classe baixa i mitjana contra els efectes de la globalització. A Itàlia l'extrema dreta no és nova, però la novetat és el seu triomf a les eleccions d'aquesta primavera. En els últims anys havia jugat un paper relativament important com a soci dels governs de dretes, però amb la crisi dels partits tradicionals ha capitalitzat tot el vot conservador i de càstig a la vella política.

Un dels principals triomfs dels ultres ha estat portar els debats sobre la immigració i les identitats nacionals al centre de la discussió política, justament on ells aporten solucions simples a un problema complex.

Amb aquest escenari podem veure una Europa on el fenomen de l'extrema dreta no és nou i en molts estats fa anys que és un important actor polític. La crisi del sistema de partits tradicionals ha impulsat la majoria d'aquests moviments que s'ha posicionat com a alternatives als partits buròcrates i corruptes a les ordres dels mercats. S'han posicionat com a defensors del nivell de vida de les poblacions natives posant el focus del problema sobre la migració. La desarticulació ideològica de la socialdemocràcia ha deixat orfe un electorat tradicional d'esqueres que en alguns casos veu com a salvació del seu sistema de vida i identitat aquestes formacions. Un dels principals triomfs dels ultres ha estat portar els debats sobre la immigració i les identitats nacionals al centre de la discussió política, justament on ells aporten solucions simples a un problema complex. Tot i això a més d'un augment de l'extrema dreta al que assistim és a una polarització de les societats, ja que les formacions d'esqueres alternatives també han passat a tenir unes representacions molt importants. El principal perill és l'ocupació de l'espai polític del carrer que comporta un augment de la violència i l'esclat de conflictes socials.

Clara Victòria

L'amença de l'extrema dreta ja fa anys que recorre Europa de maneres i formes diferents. Tot i això el cert és que en només tres anys hem pogut veure avenços molt significatius en resultats electorals d'Holanda, França, Alemanya, Itàlia o Suècia, entre altres. Aquest augment és innegable, però l'extrema dreta és un actor polític rellevant a molts països d'Europa des de fa anys. El més significatiu és que ara ho són en els principals motors de la UE.

L'extrema dreta és un actor polític rellevant a molts països d'Europa des de fa anys. El més significatiu és que ara ho són en els principals motors de la UE.

Dins de l'extrema dreta existeix també un ventall d'opcions que a cada país és diferents i a vegades coexisteixen. Els casos més destacats on l'extrema dreta ostenta el poder des de fa anys i de forma aclaparadora són Polònia i Hongria. Dos països on el ressentiment de l'època de les dictadures soviètiques ha dotat al feixisme de legitimitat social. En aquests dos països trobem extrema dreta ultra conservadora al poder amb majories

que estan al voltant del quaranta per cent i partits encara més a la dreta. El que podem anomenar partits obertament feixistes que utilitzen un discurs populista i antisistema. Ambdós països han estat expedientats per la UE, per les seves derives autoritàries. En el cas de Polònia, l'intent d'il·legalitzar l'avortament en tots els casos va fer despertar una forta resistència. El moviment feminista va aconseguir parar l'aprovació de la llei amb manifestacions massives al carrer i obrir una esclatxa d'esperança a l'hegemonia ultraconservadora.

El cas d'Hongria ha tingut més ressò pel seu paper en la crisi humanitària dels refugiats. Tancament total de fronteres, repressió i la legalització de la violència privada a la frontera contra els immigrants van fer que aquest estat fos severament condemnat dins la UE. Condemnes que no han servit per a gaire. El president hongarès Viktor Orban és la seva cara visible amb un cru missatge antiimmigració. L'hegemonia de la ultradreta a Hongria ve des del 2006 quan va guanyar les seves primeres eleccions, des d'aleshores a més de mantenir el poder ha fet augmentar el discurs d'odi fent que el partit neonazi Jobbik sigui la tercera força del país amb el vint per cent de suport.

Els països de l'Europa central com Àustria i Suïssa la ultradreta també fa anys que juga un paper important a la política nacional, col·locant-se com una de les primeres forces polítiques des d'inicis dels 2000. Són formacions clàssiques, amb un discurs ultranacionalista

i islamòfob. A l'estiu el Partit de la Llibertat d'Àustria (FPÖ) aconseguia ser la formació més votada en les eleccions presidencials, perdent per molt poc a la segona volta. En aquests països l'extrema dreta fa anys que marca el debat polític, sobretot al voltant de la immigració.

La crisi del sistema de partits tradicionals ha impulsat la majoria d'aquests moviments que s'ha posicionat com a alternatives als partits buròcrates i corruptes a les ordres dels mercats.

A Escandinàvia i els Països Baixos en els últims anys han sorgit moviments ultres amb discursos populistes que s'han fet un espai propi que està al voltant del vint per cent de suport a les urnes. La seva irrupció a l'escena ha fet que tots els partits hagin hagut d'entrar als debats entorn la integració i rebuda dels nous nadius. Però són rebutjats de forma clara per la resta de formacions i queden al marge de les coalicions i aliances de govern. Aquest fet les està situant cada cop més com forces anti-establishment i com alternativa al sistema globalitzat que empobreix les classes populars i mitjanes.

Però de tots els escenaris els que més han generat la imatge de ressorgiment del feixisme i l'extrema dreta ha estat

Bel·ligerància i incitació a l'odi per la "unitat d'Espanya"

Rubén Molina

Durant quaranta anys Espanya va destacar a Europa com l'únic país obertament feixista sota la dictadura de Franco. Uns quaranta anys que va acabar amb tota l'organització obrera revolucionària prèvia. Passada la transició, el mapa electoral que es començava a construir era el model europeu d'estabilitat; caracteritzat pel bipartidisme d'esquerra-dreta. És a dir un únic sistema econòmic que es podia exercir des d'una perspectiva progressista o conservadora. Fins a les eleccions de desembre de 2015 aquest esquema no es trencà. En tot aquest recorregut l'extrema dreta oficial no ha estat representada a les institucions. Però és això realment cert?

Després de quaranta anys de patir una dictadura feixista, aquesta ideologia ha estat fortament rebutjada per la societat, que la relaciona de forma directa amb els anys negres de falta de llibertat, repressió, autoritarisme i fanatisme conservador. Però el que sembla una clara victòria antifeixista en realitat és només una transformació del poder feixista a través de la transició. La guerra civil és un trauma social que recorre Espanya, que la divideix de forma històrica, una ferida que es manté oberta, encara que de forma soterrada. Una de les «dues Espanyes» mai ha rebutjat el feixisme. Així, malgrat que els mitjans de comunicació plantegin un estat Espanyol on l'extrema dreta és marginal això ha estat sempre fals. L'extrema dreta es va transformar i va conquerir tot l'espai de la dreta, del centre a l'extrem, això ha estat el Partit Popular. El partit hereu directe del dictador. Amb la suma de les seves versions més violentes i folklòriques de grupuscles minoritaris i marginals com La Falange, Democràcia Nacional, Alianza Nacional i altres, aquesta ha estat la realitat de l'extrema dreta fins fa ben poc.

Ciudadans ha estat el partit que ha esperonat l'eclosió d'un discurs d'odi i violència contra «l'enemic» d'Espanya amb el suport dels grans mitjans de comunicació estatals

Però l'esclat del procés arran del referèndum de l'1-O ha canviat moltes coses, i ha transformat el panorama de l'extrema dreta. La part més perillosa la trobem justament a Catalunya, sense menystenir els ressorgiments de violència tradicional d'extrema dreta a altres parts de l'estat. Ciudadans ha estat

el partit que ha esperonat l'eclosió d'un discurs d'odi i violència contra l'enemic (d'Espanya). Amb el suport dels grans mitjans de comunicació estatals, que l'han vist com l'abanderat de la defensa de la nació espanyola a Catalunya, ha gaudit d'una plataforma única per inflamar les consciències amb consignes bel·licistes. El principal resultat d'això ha estat l'augment de les agressions, sobretot a persones independentistes i l'aparició d'una acció política al carrer per part de l'extrema dreta, els anomenats GDR i derivats. Una extrema dreta que malgrat conserva certs trets de l'esquema feixista de cap rapat, s'ha adaptat a una metodologia més popular, on trobem tant homes com dones, de jovent de Pedralbes a gent provinent de pobles i barris obrers. Ha adoptat un discurs bel·ligerant contra l'enemic d'Espanya, i tot el que és amic seu, aliat o s'hi assembla, s'ha convertit en objectiu. S'ha deshumanitzat l'enemic, culpable de tots els mals, mereixedors de càstigs, represàlies i s'ha justificat la violència, «ells han començat tot això». Aquesta nova extrema dreta ha adquirit una identitat col·lectiva a través de la creació de «Tabarnia», sota la qual s'identifiquen tant els vells militants de partits com Plataforma per Catalunya com el nou votant de Ciudadans i VOX.

L'extrema dreta ha adquirit una identitat col·lectiva a través de «Tabarnia», on s'identifiquen tant els militants de Plataforma per Catalunya, Ciudadans o VOX

En aquest ambient agitat per la independència de Catalunya, el panorama estatal s'ha vist una mica més regirat amb la retirada del cos del dictador del Valle de los Caídos. Aquest fet ha estat un dels revulsius de l'extrema dreta que ha superat al PP, que ha vist com se li escapa part del seu electorat per la dreta. Un dels resultats més visibles d'això és el míting de VOX a Vistalegre amb més de 15.000 persones aplaudint discursos obertament xenòfobs i masclistes i un cada cop més perillós «a por ellos, oé».

En definitiva, l'extrema dreta ha ressorgit des del seu lloc habitual, la defensa de la unitat d'Espanya. A Catalunya ha aconseguit mobilitzar grups organitzats, que a més dels nuclis tradicionals de la dreta sobrevola l'espai de l'esquerra metropolitana. La novetat principal ha estat poder col·locar un discurs de confrontació social al centre del debat polític, incitant a l'odi, i situar-se com a defensors dels no independentistes.

Mentre arriba el clarobscur

Reflexions al voltant de la manifestació del 9 d'octubre a València

Joanjo Garcia

El passat 9 d'octubre vora 15.000 persones s'aplegaren sota la consigna *València antifeixista* en una de les diades del País Valencià més multitudinàries dels darrers anys. En la memòria de tots els moments de tensió i agressions viscuts l'any passat a aquells mateixos carrers. En la mirada el somriure de veure com una ciutat recorda i respon, s'alça, i camina. Una vella cançó de Raimon deia «en som més dels que ells creuen i volen». Sí, en som més i fa goig comprovar-ho. I cal, a més, amplificar aquesta idea en un moment on els senyals de creixement electoral de l'extrema dreta són evidents: Brasil, EUA, França, els països nòrdics... Llegisc aquest dies «Liberalisme i Feixisme. Dues formes de domini burgès», Reinhard Kühnl hi escrivia l'any 1971: els materials amb els quals es construeix en part l'estat del capitalisme privat organitzat d'avui són massa febles per resistir un eventual renaixement del feixisme en una situació de crisi greu per a la dominació del capital».

Foscament profètic. Més encara si pensem que ho apuntava en el zenit de l'estat del benestar, on els consensos nascuts de la postguerra i la memòria del feixisme hi pervivia. Els riscos, doncs, s'han multiplicat. Multipliquem, per tant les respostes. Contagiem d'antifeixisme la vida quotidiana. Cal ocupar els carrers, per descomptat, però també cal endinsar-nos en les llars de la gent, rebatre amb idees les consignes senzilles de l'odi, propagar-les amb intel·ligència, saber transmetre-les amb energia quan falta i amb humilitat quan convinga. Hem de marcar-nos la fita de fer de l'antifeixisme un deure cívic, un valor vertebral de ciutadania i no una mena d'acte d'heroisme. Expliquem que les trinxeres de la lluita no únicament les manifestacions, en són les fruïteres on un home deixa caure un comentari racista, les barres del bar, l'autobús.

Fem-ho. Ah, i deixem de repetir que és urgent. Diguem, com demostra València, que és possible. Expliquem que no només és convenient, afirmem que és bonic i sanador cada exercici d'antifeixisme.

CAPACITISME

La Trama Feminista de Sants

A La Trama Feminista, una de les línies de treball és l'autoformació i la construcció de coneixement crític de manera col·lectiva. Aquest mes, coincidint amb la preparació del 25N, hem centrat l'atenció en l'opressió capacitista i el doble estigma que afronten les dones amb qualsevol diversitat.

El *capacitisme* és una forma de discriminació que es basa en la idea que totes hem de tenir les mateixes capacitats (sensorials, físiques, intel·lectuals, emocionals...) i ve emmarcada per tres conceptes: per la idea de salut, per la idea de normalitat i, finalment, per l'ideal humà com a ésser productiu.

En primer lloc, posem en crisi el concepte de salut i la seva construcció social. Aquest estableix una dicotomia entre el que implica estar sa i no estar-ho. Així, aquelles que no estan sanes han de ser reconduïdes al que socialment s'interpreta com "estar sa". Creiem, doncs, que aquest mot perpetua uns privilegis concrets. En conseqüència, optem per parlar de "malestars" en comptes de "salut", ja que el concepte de malestar s'interpreta com una transició, el que ens permet subjectivar les vivències i adonar-nos del pes que aquestes tenen en el sorgiment de malestars concrets. En segon lloc, posem en crisi el concepte de normalitat. Vivim en

un món fet per aquelles persones que s'adeqüen a la norma i que tenen "plenes facultats" per ser productives i adaptar-se als ritmes i necessitats que crea el mateix sistema. Totes les altres persones, en canvi, pateixen i són excloses. Finalment, el concepte de salut també es nodreix de l'ideal humà com a ésser efectiu, productiu i que no es pot permetre ser vulnerable. Això resulta utòpic en una societat construïda sota unes bases capacitistes on impera un model econòmic que posa la productivitat al centre i no la vida. Com a conseqüència, moltes persones somatitzen i plasmen en el seu propi cos aquests malestars.

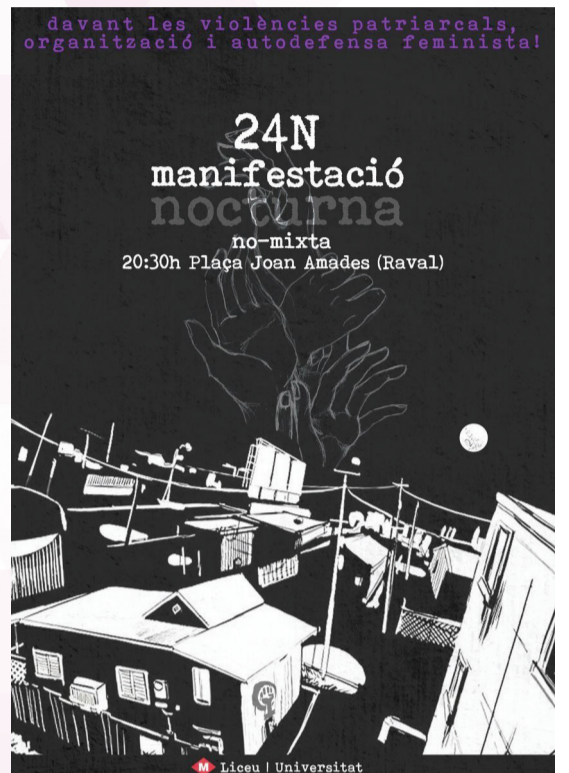
Per nosaltres, i seguint algunes de les reflexions que s'han fet a altres trobades al voltant del tema, trobem indispensable polititzar aquests malestars i fer un canvi de paradigma respecte al concepte de salut. Tornem a insistir en la fatalitat que significa la superposició del capital a la vida i, per això, creiem que és necessari tenir integrada la idea de suport mutu i que aquest sigui un aprenentatge col·lectiu. D'aquesta manera creiem que podem construir una societat on totes les necessitats i diversitats siguin incloses.

Després de reflexionar amb material de suport com el vídeo *Jeremy the Dud* i el blog *Asper Revolution*, entre altres, ens preguntem quan desenvolupem malestars, com de col·lectius o individuals són i com els vivim. Arribem a la conclusió que majoritàriament ens

hem sentit: inútils si no érem productives, excloses (no només a l'àmbit laboral sinó també social) i, per últim, malaltes amb dificultat per acceptar els nostres malestars. Sovint, no se'ns ha tingut en compte i se'ns ha marginat i aïllat. Per això, volem posar llum al fet que sovint en espais polititzats no es té aquesta consciència i es perpetuen rols de poder quan s'ajunten moments d'oci i militància, per exemple. Necessitem construir espais realment transformadors on no es perpetuïn certes estructures i jerarquies.

També fem menció a la necessitat d'emprar un llenguatge inclusiu. Avui dia, comencem a prendre consciència sobre la necessitat d'emprar un llenguatge no sexista que inclogui les dones. Malauradament, encara és una tasca pendent evitar certs comentaris (sovint adjectius despectius i amb connotació pejorativa o directament insults) per tal d'arribar a un llenguatge plenament inclusiu i no-capacitista.

Per acabar, avancem que estem cuinant a foc lent unes jornades pel 25N que tindran lloc el 23 i 24 de novembre on vincularem l'art com a eina d'expressió i de gestió dels malestars tot visibilitzant una disciplina que sovint és relegada a un segon pla, especialment aquelles creacions artístiques fetes per dones.

Us esperem per sortir plegades cap a la manifestació nocturna del 24 de novembre en contra de la violència patriarcal i de tota classe d'opressió envers les dones!

El feminisme davant la prostitució: abolició o regulació?

Anna Vicente Iñigo i Laura Nicolás Blásquiz

Dona de carrer, dona alegre, dona de varis nius, dona ben pagada, meuca, concubina, pendó, cortesana, meretriu, golfa. Puta. A mitjan segle XX es va publicar *El Segon Sexe*, Simone de Beauvoir analitzava aquí la consideració social de les dones, incloent-hi la prostitució i contemplant la vella figura de l'*hetera*, dona de l'antiga Grècia que satisfieia desitjos sexuals. Passant per l'*hetera*, la *geisha*, la *vedette* del *star system*, fins a arribar a la prostituta actual, totes elles tenen en comú una existència marcada per la seva suposada submissió als interessos sexuals, afectius i socials dels homes.

Parlar de feminisme i prostitució és parlar de dues realitats conflictives, no perquè el feminisme estigui renyit amb aquesta realitat, sinó perquè les prostitutes s'han vist poc acollides pel moviment feminista.

Actualment a Espanya la prostitució és una activitat alegal, cosa que fa que no sigui una activitat del tot reglada.

Dins el marc regulador jurídic de la prostitució trobem diversos models mixtes, per una banda, el model prohibicionista, que considera la prostitució un greu atemptat contra els drets humans, de violència contra les dones i un signe inequívoc d'explotació sexual. Un pas més enllà trobem el model abolicionista, que vol erradicar la prostitució i comparteix amb el prohibicionisme la valoració d'aquesta, tot i que, a diferència de l'anterior, no valora de la mateixa manera a la dona prostituta que el proxeneta.

Per l'altra banda i en clar enfrontament, el plantejament pro-legalització, que promou la visualització de la prostitució i defensa la seva legalització per combatre la violència, així com el model reglamentarista, que accepta la prostitució i vol obrir una via cap a la seva legalització.

Paula Ezkerra, membre de l'Assemblea pro Drets de les Treballadores Sexuals de Catalunya, va ser la primera treballadora sexual que va arribar a la

política municipal com a consellera de la CUP al districte de Ciutat Vella el 2016. Tal com va expressar l'any passat a un cicle de converses a la Biblioteca Francesca Bonnemaison, "un feminisme que no contempli a totes les treballadores del sexe no pot ser anomenat feminisme".

Tot i això, no podem oblidar tot el que hi ha darrere la prostitució: màfia, proxenetisme, clientelisme, tràfic de persones... Segons un informe de l'any 2016 "La prostitució desde la mirada de Cáritas", del 90% de dones prostitutes, el 80% són immigrants d'origen brasiler o nigerià que arriben a Espanya en una situació de vulnerabilitat que fa que acceptin condicions laborals infrahumanes.

Per aquest motiu, és des del feminisme des d'on s'han de reivindicar els drets i les condicions de treball de les prostitutes, i això es garanteix des de les polítiques del govern. Sectors de l'abolicionisme defensen campanyes d'informació, sensibilització i debat

sobre la irracionalitat d'una sexualitat diferenciada en funció del sexe; sancionar el proxenetisme i clientelisme i aplicar mesures sociolaborals i sanitàries per les dones que vulguin romandre en la prostitució i les que vulguin abandonar-la.

La dicotomia entre la llibertat sexual de la dona i la seva explotació és un dels grans reptes on el feminisme ha de trobar l'equilibri, tot deixant que siguin les mateixes prostitutes les que reivindicuin els seus drets i condicions laborals. Però per un canvi polític-i-deològic cal també un canvi cultural, destruïnt els patrons que perpetuen les relacions de poder de l'heteropatriarcat. I això, amigues, és molt més difícil.

Aquest article forma part d'una sèrie entorn al tema de la prostitució, que pretén mostrar diferents postures des del feminisme. Seguirem amb el debat obert al proper número de La Burxa.

VIDES DE BARRI

La Mercè, tota una vida a la Bordeta

Rubén Molina

La Mercè Cardús és del barri de la Bordeta de tota la vida, que quedi clar que és de la Bordeta. Persona coneguda per molta gent, afronta el futur amb valentia ara que està lluitant contra el càncer. Ens explica que ja els seus pares i avis van néixer aquí, de família de pare des de finals del segle XIX. Era una família de paletes que va participar en la construcció de l'actual església de Sant Medir. Per ella el barri és molt important. Va viure uns pocs anys de la joventut fora, però quan va quedar en estat va voler tornar perquè el seu fill també pogués tenir aquest vincle amb aquests carrers i la seva gent.

De jove va viure l'explosió de llibertat produïda als anys setanta i de l'ambient cultural d'una Barcelona que en poques coses s'assembla a la d'avui. «Avui hi ha molta menys llibertat que quan jo era jove» ens confessa. L'escena del moment estava plena de noms com La Fura dels Baus, Els Comediants o Pau Riba, i recollia les reminiscències *hippies*. La música, el teatre, la festa... van marcar aquesta època de la seva vida. Se'n recorda de com la Sala Celeste era un dels principals punts neuràlgics d'aquella època. Destaca l'esclat de llibertat sexual, que encara avui en dia seria transgressora. Assegura que la sensació de més llibertat la comparteixen tots els que van viure aquells temps. El barri sempre ha estat un dels espais més rebels de la ciutat i recorda com havia passat per exemple per «Cros 10», una de les primeres cases okupades de la ciutat.

És una de les moltes persones que ens podem trobar habitualment a Can Batlló i en altres espais del barri propers als moviments socials. Però és en aquest espai, Can Batlló, on se sent realment vinculada. Ha estat quan ha sigut més gran que ha començat a implicar-se més en espais socials del barri. S'ha adonat amb els anys que és anarquista, encara que sempre ho ha estat encara que no hi hagués posat nom.

Per ella, La Bordeta és com un poble i és importantíssim poder sortir al carrer i conèixer la gent. Anar a un bar i poder petar la xerrada amb les veïnes. El teixit social és com una bombolla d'oxigen necessària per poder tirar endavant. Veu la situació al barri amb preocupació, sobretot pel problema de l'habitatge que està fent que molta gent marxi; turisme, pisos turístics, hostels, etc., estan fent que sigui inassumible viure-hi. Li fa pena que hagin de tancar comerços de tota la vida i recorda els anys en què per exemple carretera de La Bordeta era un carrer molt viu amb moltes botigues i vida social. «Fins i tot els bancs han tancat», ens explica. Malgrat tot, té motius per ser optimista doncs veu que neixen i creixen molts projectes que l'il·lusiona veure, com ara Can Batlló, el moviment cooperatiu o Can Vies.

FOTO | La Mercè al bar de Can Batlló on es troba com a casa

DE SANTS AL MÓN

Viatjant per Indonèsia

Edu Lorito

La majoria de la gent que viatja a Indonèsia ho fa per a visitar Bali. Tanmateix, Indonèsia, el país musulmà més poblat del món, és un arxipèlag format per més de 17.000 illes, algunes desertes i d'altres superpoblades, cadascuna amb la seva peculiaritat.

Indonèsia, que rep el seu nom del grec *Indo-* (Índia) i *-nesia* (illes), va ser colonitzada pels holandesos per tal de controlar les rutes de les espècies al segle XVII. El 1949 es va independitzar després d'una guerra esdevinguda arran de la invasió japonesa a la Segona Guerra Mundial.

El meu viatge comença a l'illa de Java, l'illa més poblada del món amb 145 milions d'habitants. Allà, la majoria de la població és musulmana, però hi queden vestigis d'altres religions que hi han passat al llarg dels segles, com ara la budista o la hinduista. A Java hi trobem la capital, Jakarta, un monstre de més de 10 milions d'habitants, i Yogyakarta, la ciutat on encara es preserva l'essència cultural de l'illa.

Una altra illa que he visitat rep el nom de Flores; així la van batejar els primers colonitzadors portuguesos que van arribar en cerca de les apreciades espècies orientals. En aquesta illa de religió cristiana, la població no arriba als 2 milions d'habitants i el turisme es concentra en Labuan Bajo, d'on surten els tours aquàtics per visitar els dragons de Komodo i practicar el submarinisme. A l'illa no trobes cotxes particulars; només motos, busos i taxis compartits que fan la ruta de la Flores Highway, única carretera de l'illa, on la vida quotidiana és de caràcter rural i l'economia es basa en l'agricultura i la pesca.

La tercera i última illa que he conegut, Bali, no té res a veure amb la resta. Ve a ser una mena de colònia turística -com passa a Mallorca amb els alemanys, però en aquest cas per part dels australians. Tot i això, hi ha moltes parts de l'illa que preserven el seu encant i es pot percebre la seva devoció cap a la religió hinduista a cada passa que es dona, ja que l'illa està plena de temples i ofrenes florals i alimentàries a tot arreu.

A les principals illes podem trobar gran quantitat de

volcans, més de 120 encara en actiu, ja que l'arxipèlag se situa a l'Anell de Foc del Pacífic, una zona amb forta activitat sísmica que té com a conseqüència fenòmens com el terratrèmol de Lombok o el tsunami a Sulawesi.

Una curiositat d'Indonèsia és que es condueix per l'esquerra, i la quantitat de motos és inimaginable en comparació amb Barcelona. A banda d'això, la conducció és més que perillosa degut a l'estat de les carreteres i la manera de conduir dels/les indonèsies que no és ni millor ni pitjor que la nostra, sinó diferent. Aquí, els lavabos no tenen plat de dutxa i si vols et pots dutxar mentre seus al "tron". El plat estrella és el Nasi Goreng, arròs fregit al qual li pots afegir pollastre, ou, verdures... Sempre ben amanit amb alguna salsa picant.

El fet de ser occidental els crida molt l'atenció i et saluden pel carrer, amb la moto, i a vegades et demanen que et facis una foto amb ells sense conèixer-te de res. En realitat, 3 setmanes és molt poc temps per poder descobrir aquest gegant asiàtic que destaca sense dubte per l'amabilitat i els somriures dels seus habitants.

DE LES RUINES FLOREIX
CAN VIES
NAFETA OBERTA
DIJOURS I DIVENDRES
18 A 22:30H

COL · LECTIUS I TALLERS:
COMISSIÓ ANTIREPRESSIVA ABS
LA TRAMA FEMINISTA
JOVENS TERRES DE L'EBRE
LA GUERRA (AUTOGESTIÓ DELS MALESTARS I LA CURA)
MÚSICS CAN VIES
LA BURXA
TALLER ARTS ESCÈNIQUES
TALLER ARTS MARCIALS
NEGRES TEMPESTES
GRUP DE COSTURA NIU D'ARANYES

C/Jocs Florals 10-2 | MÉS INFO: WWW.CANVIES.ORG

LACOL
ARQUITECTURA
COOPERATIVA
INFO@LACOL.COOP
WWW.LACOL.COOP
93 172 06 77
CICERÓ 5, LOCAL

Taverna
La Banya
- carrer Vallespir, 23 - Sants -

ASSOCIAT!
EL TEU
CONSUM
TÉ PODER
WWW.LECONOMAT.CAT

Leconomat
SOCIAL
COOPERATIVA DE TREBALL
CONSUM RESPONSABLE I AUTOGESTIONAT
C/Jocs Florals 157, BAIXOS
DIMECRES I DIJOURS 17H-21H
DIVENDRES 10H-13H

Centre Social de Sants

PROJECTES

Transport veïnal

Viure en una ciutat implica, quasi forçosament, moviment. El desenvolupament urbanístic i social de les ciutats condiona, però, la forma d'habitar-les i per tant, també, com ens movem. No és el mateix viure en una ciutat dormitori que en una ciutat en la qual tinguem els nostres llocs de treball i les nostres necessitats a prop. No obstant, a la vegada també es dona l'efecte contrari. La manera en què ens desplaçem pot canviar la mateixa ciutat. Només cal pensar en com els carrers de Barcelona es trobaven col·lapsats pels vehicles privats només uns anys enrere, o en com la proliferació dels cotxes ha contribuït en l'empitjorament de la qualitat de l'aire.

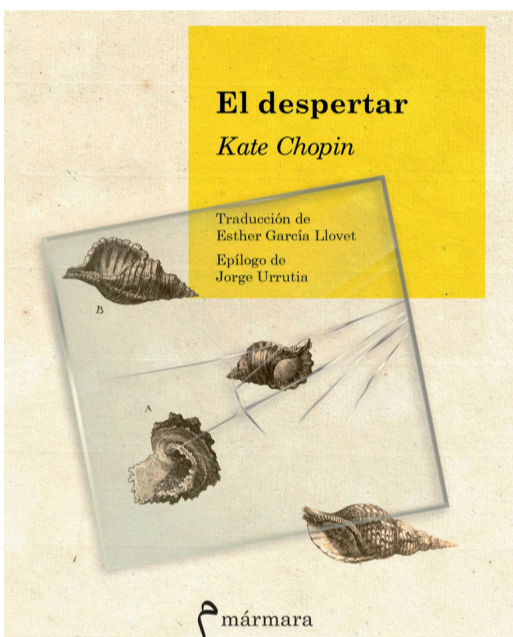
Canviar la mobilitat és canviar la ciutat. Amb aquesta premissa s'està impulsant *Transport Veïnal*, un projecte

d'intercooperació de les cooperatives *Som Mobilitat*, *Biciclot* i *l'Economat Social*, des de la branca de consum responsable de la Llei Santsenca. El projecte vol promoure la mobilitat elèctrica i, a la vegada, facilitar que entitats i col·lectius puguin mancomunar recursos seguint una lògica veïnal.

Aviat, *Transport Veïnal* posarà en funcionament una primera bicicleta amb remolc al servei del veïnat. Pagant una petita quota que vindrà definida per l'ús estable o puntual de la bicicleta, i que permetrà donar continuïtat al projecte, veïnes i veïns podran fer-la servir. Els usuaris, prèviament formats en la conducció de bicicletes elèctriques, podran organitzar-ne els usos gràcies a una aplicació. Si aquesta primera prova funciona, en el futur *Transport Veïnal* podria engegar nous vehicles al barri.

LLIBRES

El despertar, de Kate Chopin

La Inexplicable

El despertar, de Kate Chopin, es va publicar per primer cop l'any 1899. La novel·la, protagonitzada per Edna Pontellier, està ambientada al sud dels EUA, concretament a Nova Orleans i la Costa del Golf de Mèxic. La publicació va ser un autèntic escàndol a la societat de l'època. A finals del s.XIX una dona s'atrevia a escriure amb una visió molt poc ortodoxa sobre la femineïtat, el desig, el matrimoni, la maternitat, etc. Moltes crítiques la consideren una precursora de la narrativa realista però alhora crítica socialment i

psicològicament complexa que després faria famosos autors com William Faulkner o Ernest Hemingway. També l'han comparat amb Edith Wharton i Henry James.

Edna Pontellier està casada amb Léonce, i tenen dos fills. Formen part de la burgesia acomodada de Nova Orleans i estiuegen a la costa. Tot sembla ideal, però l'Edna sent sobre ella la pressió social sobre el que significa ser una dona, esposa i mare. Poc a poc anirà creuant-se amb personatges que faran despertar la seva individualitat i la seva relació amb el món exterior (amb tot el que això comporta). Inicia una relació adúltera que no la fa més lliure, sinó que

li referma la força de les convencions i pressions socials, especialment cruels en el cas d'una dona casada que al final només vol triar com viure la seva vida.

No us perdeu aquest relat, pioner en molts sentits i amb una prosa i un domini del llenguatge que us farà gaudir tant del fons com de la forma. El podeu trobar en algunes antologies i en una preciosa edició de Mármara ediciones, traduït de l'anglès per Esther García Llovet i amb un epíleg de Jorge Urrutia.

El despertar, Kate Chopin.
Traducció d'Esther García Llovet.
Mármara Ediciones

HUMOR

L'afortunat col·lectiu guanyador del nou militant de l'any ha resultat ser Negres Tempestes, que ja portaven anys criticant que la gent només entra als col·lectius on et pots emborraxar. Es tracta d'un home de 55 anys que respon al nom de Carles Puigdemont. En Carles, entusiasmat amb l'entrada al col·lectiu, afirma que sempre ha tingut "una pulsio anarquista" i que vol portar la desobediència als carrers en contra dels "botiflers de l'ANC, ERC i la CUP".

Benvinguda al barri

Nou col·lectiu a l'ABS; la seva tasca està centrada en la lluita contra l'especulació i per un habitatge digne a Sants.

Benvigudes Rusc Haibu 4.0!

Han paregut pintades firmades amb lemes com "Metro i medio de cama me basta pa vivir" o "Los que viven en Can Vies están peor", però sembla que les diferències ideològiques ja han saltat. Els intransigents del Grup d'Habitatge de Sants van fer plorar recentment als seus representants perquè no consenteixen que utilitzin el mateix color corporatiu.

En canvi, el PP de Barcelona ha declarat estar a favor de moure els presos polítics catalans al Rusc, al·legant: "En la cárcel tienen más espacio del que merecen; ésto es más justo". Impuls cooperatiu, per la seva part, es desmarca dient: "No volem saber res mentre no es facin Cooperativa"

EDITORIAL
DESCONTROL

CATÀLEG LLIBRES 2018

2018
DESCONTROL
EDITORIAL

descarrega el catàleg
<http://bit.ly/2o5efqb>

impremta@descontrol.cat
editorial@descontrol.cat

c/Constitució 19, Can Batlló 93 422 37 87 dill. a div. 10h a 14h i de 15h a 18h.

Pizzeria Ristorante
Putxinellis

Menú migdia 10,90€
Menú pizza 8,50€

Carrer de Salou, 23. 080014
Tel. 936112485 - 616807668

Horari: de 13.30 a 16h i de 20.30 a 24h
Dilluns tancat tot el dia - Dimarts matí tancat

www.restaurantepubxinellis.com

EL TEU BARRI, LA TEVA COLLA

CASTELLERS de SANTS
www.borinots.cat

GEORGE JACKSON
SOLEDAD
cartas desde la prisión
BROTHER

416 págs | 22 €

VIRUS

virsuseditorial.net

COL·LECTIUS DEL BARRI

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS

Assemblea de la comunitat educativa.

assembleagrogasants.blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

Castellers de Sants

Assajos dimarts i divendres.

borinots@borinots.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

Cooperativa de Consum Panxa Contenta

Grup de consum crític

Dijous de 19h a 22h
panxacontenta.wordpress.com
coope.espai.obert@gmail.com

Fem Front al Turisme a Sants

Comissió de l'ABS per afrontar la massificació turística a Sants

http://frontturisme.sants.org
frontturisme@sants.org

Grup d'Habitatge de Sants

Col·lectiu pel suport mutu davant les problemàtiques d'habitatge

Diumenges a les 16h
facebook.com/GrupHabitatgeSants
Pl. Joan Corrades

Hortet de La Farga

Carrer Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica

Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí
hortetdelafarga@gmail.com

La Troca

Escola Comunitària de Formació Permanent als barris de Sants.

https://latrocasants.org
hola@latrocasants.org
espaicofope@gmail.com
C/ Olzinelles, 31

La PAH

Plataforma d'afectats per la hipoteca.

Acollida i Assessorament col·lectiu: dilluns 18h
Per confirmar Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h (atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
apahdebarcelona@gmail.com
c/ Leiva, 44

Sants. TV

Televisió comunitària de Sants

http://sants.tv
contacte@sants.tv

Universitat Lliure a Sants

http://sants.unilluire.cat
unilluire@gmail.com

CSA Can Vies

C/ Jocs Florals, 40

Assemblea: dimecres a les 19h
Kfeta: dimarts i dijous de 18h a 22h

https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies

Acció Llibertària de Sants

Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)

Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLibSants

La Guerxa

Espai de salut

Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

Negres Tempestes

Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles

http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

La Burxa

Periòdic de comunicació popular

http://laburxa.org
laburxa@gmail.com

Casal Independentista de Sants

C/ Muntadas, 24

Dilluns a divendres, 18h - 23h
https://cis-jaumecompte.cat
contacte@cis-jaumecompte.cat

Arran Sants

Organització juvenil de l'esquerra independentista

http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants

Colla Bastonera

Grup de cultura popular

https://collabastonerasants.wordpress.com
collabastonerasants@gmail.com

Endavant Sants

Organització Socialista d'Alliberament Nacional

http://www.endavant.org
expansio@endavant.org

Punt d'Informació Laboral

Assessorament laboral

Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès

Can Batlló

C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous: 10h - 13h / 18h - 21h

Divendres: 10h - 13h / 18h - 22h
Dissabtes: 10h - 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo

Centre de Documentació dels Moviments Socials

Arxiu de documentació dels moviments socials

Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciuatatinvisible.coop/
arxiudelaciuat@gmail.com

Espai Arts

Col·lectiu d'artistes

Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló

Espai Comunitari de Formació Permanent

Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col·lectiva.

Fusteria Col·lectiva

Taller de fusteria comunitària

Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h

La Nau

Espai familiar

Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespafamiliar@gmail.com
@La_Nau

Malabaristes InExtremis

Taller de malabars

Dimecres de 18h a 20:45h

Rocòdrom

Dilluns, dimecres i divendres de 18h a 21h

Neteja col·lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h

Taller Col·lectiu d'Infraestructures

Taller d'infraestructures col·lectiu

Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h

Taller Obert de Mobilitat

Espai d'autoreparació de vehicles

Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h

La Lleialtat Santenca

C/ Olzinelles, 31

Espai per a usos veïnals cooperatius i de cultura popular.

https://www.lleialtat.cat/
info@lleialtat.cat

Esplais i Caus de Sants-Montjuïc

Federació de les entitats de lleure del Districte

Sants-Niggurath

Associació lúdica dedicada als jocs de taula, rol, estratègia i simulació

sants.niggurath@gmail.com

Òmnium Sants-Montjuïc

Secció Local d'Òmnium

santsmontjuic@omnium.cat

Teatre dels Borinots

Grup de teatre dels Castellers de Sants

Set d'Escenari Teatral

Associació cultural dedicada a les arts escèniques

grupset@hotmail.com

Donar veu a la Memòria

Projecte teatral i de memòria de l'Institut Lluís Vives

Col·lectiu d'Artistes de Sants

Grup que aplega artistes de diverses disciplines de Sants

col.lectiuartistesdesants@hotmail.com

Col·lectiu d'Artistes Orientals

Associació cultural xinesa

Coral La Vinya**Stop Mare Mortum Sants, Hostafrancs i la Bordeta**

Grup en defensa dels drets de les persones refugiades

Sindicat de Llogateres

Sindicat en defensa del dret a l'habitatge i un lloguer assequible, estable, segur i digne.

sindicatdellogateres@gmail.com

Trama

Cooperativa de dinamització cultural i la sensibilització social

trama@trama.coop

Casal de Joves de Sants

C/ Alcolea cantonada
C/ Violant d'Hongria

@casaljovesants
casaljovesants.wordpress.com
casaljovesants@gmail.com

Centre Social de Sants

C/ Olzinelles, 30

Associació de veïns i veïnes de Sants

Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
www.centresocialdesants.org
csocialsants@gmail.com

Assemblea Salvem Les Pensions

Espai de defensa del sistema Públic de pensions

Dimecres de 18:30h a 20:30h
salvemlespensions.wordpress.com
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions

Horta Alliberada

C/ de Càceres, 15

Projecte comunitari d'hort urbà
Assemblea dimarts 20h

Vols saber on pots trobar la Burxa?

Escaneja el nostre codi QR i entra al nostre mapa de Distribució!

la Burxa

la Burxa
la fem entre totes...
vine i participa!

www.laburxa.org

Escriu-nos a
laburxa@gmail.com

Segueix-nos a:

Encara no tens la samarreta de la Burxa?

Ja pots triar la teva: n'hi ha 4 de diferents!

Vine a buscar-la a La Ciutat Invisible Carrer de Riego 35

Sònia Roncero i Rubén Molina

La Burxa entrevista la Lali i la Yeda de la Fundació la Dinamo. Parlem de l'habitatge cooperatiu en general i el projecte de la Dinamo en particular.

Com sorgeix la Dinamo? Quines motivacions hi ha darrere? Com vau posar en marxa el projecte?

Yeda: A l'estiu de 2016 l'actual presidenta es va posar en contacte amb La Col i La Ciutat Invisible, amb la intenció de crear una fundació per promoure i consolidar el model d'habitatge en cessió d'ús. Es va destinar patrimoni personal i immobiliari a la cooperativa. D'aquí va sorgir la primera convocatòria oberta del programa d'habitatge cooperatiu popular.

Lali: Una part molt important del naixement de La Dinamo va ser la vinculació amb el La Borda. La Col i La Ciutat Invisible hem participat en el projecte de La Borda com equips tècnics; volia aprofitar la seva experiència en aquest projecte concret per replicar-lo.

Ara mateix, quins projectes teniu en marxa?

Y: Treballem en tres línies: difusió, rèplica i potenciació del model. Quant a la primera, es fan xerrades, accions formatives en cessió pública: genèriques o més específiques en projectes ja conformats, on es parla més sobre el procés de promoció i de l'acompanyament que es pot donar des de la Dinamo. En la part de potenciació del model, tractem de parlar amb altres agents del sector i amb l'administració. Per exemple, dins la subvenció Singulars i altres de l'Ajuntament i la Generalitat, s'està fent un estudi de marc legal, i es vol crear una figura d'operador financer. La tercera línia és una de les potes més importants del projecte: acompanyar a grups que contacten amb nosaltres i que volen replicar el model.

L: Estem acompanyant un grup a Valls, hem fet estudis de viabilitat a Montornès del Vallès i a Mieres, i s'està fent l'acompanyament a la cooperativa adjudicatària del bloc de La Bordeta La Diversa. Pròximament volem treure una convocatòria d'un solar a nou barris.

De quins recursos disposeu per tirar aquest acompanyament endavant? Feu d'intermediaris amb altres projectes financers o teniu també capacitat i recursos per ajudar en aquest tema?

L: La Dinamo té una capacitat relativament petita, i de fet la font de finançament des de l'inici s'estableix com una cooperació amb Coop57. És amb qui compartim més clarament el nostre ideari polític i han fet una aposta clara finançant projectes com el de La Borda o el de SostreCívic del carrer Princesa. Tot i així, cada projecte té la seva idiosincrasia.

La promoció que es va fer de l'edifici de la Bordeta anava dirigida a rendes baixes perquè poguessin accedir a un habitatge més barat del normal. Això es manté en tots els projectes o era específic del projecte de la Bordeta?

Y: el projecte de la Bordeta té unes condicions especials que no sempre es poden donar en altres projectes perquè és un edifici que ja pertany a la fundació i es va rehabilitar el 2013 integralment. Això ens va permetre que fos el primer projecte pilot de d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús popular. El proper projecte del qual es farà la convocatòria el novembre és a un solar en el qual s'haurà de fer una construcció d'obra nova i les condicions de renda necessària seran més elevades.

L: Des de La Dinamo fem aquests projectes pilot bàsicament també per explicar que això és possible si hi ha recursos. Són dos projectes diferents, com a referent de què és possible. Si aconseguim més recursos podrem fer més exemples.

L'habitatge cooperatiu és viable per rendes baixes o per donar sortida a persones que es troben en situació de desnonament i precarietat?

L: jo crec que avui en dia no, perquè és un model molt nou. En altres països en què el model té 40 o 50 anys sí que és clarament una possibilitat. Aquí falta molta feina a fer. No tenim una banca pública com a altres països que faciliti un accés a finançament molt més assequible o un marc legal que reconegui l'interès d'aquest habitatge.

Y: O estructures superiors, que sí existeixen a altres països, que ajuden a finançar projectes que estan naixent.

L: Com una estructura de tipus

Entrevista a la Fundació La Dinamo

“En habitatge cal un empoderament de la societat civil que permeti plantar cara amb respostes constructives i no només reivindicatives”

federatiu, o d'enxarxament de projectes, on els projectes que ja tenen uns 20 o 30 anys i ja han tornat el finançament, poden fer préstecs a molt baix interès als projectes nous (com a Alemanya). És un repte en què cal seguir treballant. Avui dia el pla estatal ja ha recuperat els ajuts a la promoció del lloguer i s'ha equiparat en cessió d'ús, però cal seguir lluitant.

Teniu algun model d'habitatge cooperatiu de referència amb el que La Dinamo estigui treballant?

L: Hem estudiat 3 casos més a fons. El primer seria el d'Uruguai, on l'autoconstrucció té un pes molt fort que abarateix els costos, i tenen moltes estructures federatives a nivell de lobby, d'empoderament de la ciutadania, etc. Les federacions de cooperatives són un referent i tenen molta força. Després està el cas d'Alemanya, d'on hem après de la importància del suport mutu entre projectes, que es concreta sobretot en traspàs de coneixement i suport econòmic. La majoria són projectes en sòl privat i tenen una espècie de sindicat de lloguer (Miethauser Syndikat), que és propietari en un 51% del vot i té dret a vet sobre algunes decisions del model com ara la venda o privatització del patrimoni, tot i que no participa en la gestió dels projectes. El tercer exemple és el de Dinamarca, on es va fer una política pública on els inquilins d'un bloc es podien posar d'acord i establir-se en cooperativa per adquirir de forma preferent l'edifici, però en canvi allà falten estructures d'enxarxament de projectes. De cada model es fan aprenentatges, però també cal entendre que hi ha contextos molt diferents i no tot serveix a tot arreu per les realitats polítiques, territorials, etc.

Com es pot fer per assegurar que un model cooperatiu es mantingui? I més enllà de la voluntat dels socis, com les cessions d'ús són de temps limitat, què passa quan el termini s'esgota?

Y: És un debat, encara, sobre com podem externament blindar els projectes, sobretot quan no són públics. La Dinamo hauria de fer el mateix vet que podria fer el Miethauser.

L: individualització i voluntat de lucre individual es blinden fent que la cooperativa no pugui mercantilitzar l'habitatge. El canvi de polítiques públiques també és una amenaça, i ja ha passat històricament. Respecte al termini de dret de superfície, la Dinamo proposa

que les cooperatives, un cop acaben de tornar el finançament, puguin decidir reduir la quota o fer uns fons col·lectius que no es puguin repartir entre els socis però que en cas de no renovar el sòl, siguin un capital col·lectiu disponible que permeti entrar a un altre lloc o replicar el projecte més fàcilment.

Si entenem l'habitatge cooperatiu com una base sobre la que construir una política pública d'habitatge, quina relació han de tenir les cooperatives com La Dinamo amb l'administració? Quin control ha de tenir, o no, l'administració?

L: Un dels primers temes és que l'habitatge sigui protegit per a un primer filtratge de qui hi accedeix. Entenem que fer un salt d'escala (quant a número de projectes assequibles i populars), i que realment sigui una opció més normalitzada, si no hi ha aportació des de l'administració és molt difícil. Des de la base social organitzada tot és molt més lent perquè no hi ha prou recursos econòmics per autosubvencionar projectes. Ara les subvencions apaguen focs a causa de la situació d'emergència de l'habitatge. Ara mateix no es poden dedicar recursos a projectes que a mitjà termini puguin formar part del mercat de l'habitatge i ajudin a reduir els altres preus. Sí que hi ha ordenances com ara una de l'Ajuntament, que ha decidit reduir aparcaments per habitatge, que redueixen el cost, i així també fan que requereixin aportacions inicials més viables.

De quina manera pot l'habitatge cooperatiu rebaixar la situació de precarietat que vivim amb l'habitatge?

Y: Els projectes col·lectius permeten accedir més fàcilment al finançament, per començar.

L: Cal tota una part d'empoderament de la societat civil que permeti plantar cara amb respostes constructives i no només reivindicatives. Ara per ara, però, una persona que es trobi en emergència habitacional, ni per recorregut temporal dels projectes ni per la barrera d'entrada de capital inicial no hi pot accedir.

Y: És un model que aposta per l'estabilitat i moltes vegades en situació d'emergència és difícil torbar-la.

L: al nord d'Europa, on el parc públic és molt més alt, es poden permetre plantejar projectes imaginatius que puguin incorporar o ser destinats a col·lectius en exclusió.

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
3.000 exemplars | Distribució gratuïta

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim setmanalment al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.

No ens fem responsables dels articles d'opinió.

Publicació mensual.

Aquesta publicació té una llicència CREATIVE COMMONS RECONeixEMENT- NO COMERCIAL.

Sou lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement: heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o llicenciador.

- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/2.5/es/legalcode.ca>

o envieu una carta postal a Creative Commons, 559, Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA.